

indanket, har begyndt Forhandlingerne, og at den Anklagebe, naar han ikke er fængslet, kan give personligt Møde og faae Ordet, uden at hans Forsvarers Ret til at udtale sig derved indskrænktes (§ 334); det vil sees, at disse Forskrifter ere begrundede ved den Betragtning, at der bør gives den for en Forbrydelse Anklagebe al mulig Leilighed til at fremføre Alt, hvad han kan gjøre gjældende til sit Forsvar, saalænge Sagen endnu ikke har fundet sin endelige Afgjørelse.

Naar Høiesteret finder, at en for samme i Henhold til § 319 Nr. 1 og 2 indbragt Anke er ubegrundet, bliver Sagen, da den dog er kommen ind for Høiesteret, at prøve i Henseende til Straffelovens rigtige Anvendelse, om end ingen Anke er fremsat med Hensyn hertil (§ 339); men dersom der heller ikke i denne Henseende findes nogen Mangel, vil den indankede Dom være at stadfæste. Naar derimod Høiesteret finder en under den omtænkte § 319 Nr. 1 og 2 henhørende Anke besøiet, findes den paaankede Dom uefterrettelig (§ 335), og det berører paa Omstændighederne, om Dommen ligefrem bliver at ophæve eller tillige at hjemvise til ny Behandling. Dersom Høiesteret saaledes antager, at der i et Tilfælde, hvor en Anklaget er fældet som skyldig, ikke har været tilveiebragt det i 6te Kapitel §§ 242, 248, 256 og 259 som det mindste fordrøde Bevis, altsaa f. Ex. at han er dømt efter egen Tilstaaelse, uagtet denne stod i Strid med de øvrige under Sagen oplyste Omstændigheder, ophæver Retten den paaankede Dom og den Anklagebe frifindes; men dersom Anken gaaer ud paa, at et Bevismiddel er udelukket, som burde være tilstedet, bliver vel den paaankede Dom ligeledes at ophæve, men Sagen hjemvises da til ny Behandling, hvorunder det udelukkede Bevis føres, og det vil saaledes i ethvert Tilfælde være at afgjøre efter den befundne Mangels Bestaafenhed, om Sagens hele Behandling maa ansees som ugyldig, hvad enten nu Virkningen heraf bliver den, at Anklagebe gaaer fri, eller at Anklagemagten maa sætte sig i Bevægelse for at faae en ny Sag indledet, eller om kun en Del af den foregaaende Behandling bliver ugyldig og om Sagen som

Følge deraf bliver at hjemvise til ny Behandling ved den samme eller en anden Ret. Dersom saaledes en Anke over, at Retten ikke har været lovligten beklædt, gives Medhold, og Sagen derfor hjemvises, maa den selvsølgelig behandles for en Ret, som ikke er behæftet med den paaankede Mangel, hvor altsaa den Dommer eller Rævning, der har savnet den lovbestemte Habilitet, ikke har Sæde; dersom det derimod findes, at en Sag har været foretaget i et hemmeligt Møde uden lovlig Grund, hjemvises den til ny Behandling ved samme Ret i et offentligt Møde; og uagtet der da selvsølgelig vil foregaae en ny Lodtrækning af Rævninger, vil der dog ikke kunne reises nogen Indsigelse mod denne Behandling, fordi en Rævning, som har deltaget i den forrige Sags Behandling, ogsaa deltaget i denne.

Den i § 336 indeholdte Regel er formentlig begrundet i Anklagerettergangens Væsen, idet en Anklaget selv maa sætte sig i Virksomhed for at faae en ham overgaaet Dom forandret; naar alene undtages det i § 332 ommeldte Tilfælde.

Naar en Sag hjemvises, maae iøvrigt Reglerne være forskellige, efter som Hjemvisningen skeer til Rævningerretten eller til Kredsretten. Behandlingen for den sidstnævnte Ret er i Almindelighed ikke et sammenhængende Hele, eftersom baaede det, som er fremkommet under Behandlingen for Underretten, og de nye Oplysninger, som maatte være tilveiebragte, tages under Paaskjendelse. Det kan derfor være, at Noget af den tidligere Behandling maa erklæres ugyldigt, medens der ikke er fremsat nogen Indsigelse mod den øvrige Del. Høiesteret har da at afgjøre, hvad der maa findes uefterretteligt paa Grund af den begaaede Feil, hvorimod Kredsretten vil have at afgjøre, hvorvidt den øvrige Del af Sagen formeelst dens Sammenhæng med det ugyldigt Erklærede, maa underkastes en ny Forhandling (§ 337). Hvad dernæst Hovedforhandlingen for Rævningerretten angaaer, falder denne bestemt i to Afdelinger, nemlig Rævningernes Erklæring og hvad der er gaaet forud for denne, og Dommens Afgjørelse og den Forhandling, der finder Sted før denne (jfr. § 237). Vedkommer den befundne Mangel kun den sidstnævnte Del